

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Perfectionis substantiam etiam in fratrum Charitate consistere: & quid sit
fraterna Charitas, caput. 25.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

mors & nequaquam abhorrenda, quæ
tam etsi adimit, non perimit. Adimit quæ
dem, sed ad tempus, restituendam in tēporē
duraturam sine tempore. Illa igitur charitas
quæ ita fortis est, ut omnia bona potenter
sectetur, & omnia mala, & aduersa pro Deo
summè dilecto sustineat, non potest aliter
esse quam ipsa vitæ nostræ perfectio. Quæ
namque deesse poterit talem charitatem ho-
benti? Sanè nihil; cum ita sit in omnibus ve-
ritatis bonis radicans, atque fundatus, ut
turbationibus tentationum perturbetur, nec
ipsa morte omnium terribilissima à bono
honesto separetur.

CAPVT XXV.

*Perfectiois substantiam, etiam in frater-
nitate consistere: Et quid sit
fraterna charitas.*

Hucusque de perfectione egimus, qua
tione nos iungit Deo, ultimo fini nostræ
Nunc de eadem, quatenus nos iungit vniuersi
Ecclesiæ mēbris tā triūphantis, quā militantis
tis ac omnibus hominibus disseramus. Præ-
cipio quid fraternæ charitatis nomine intel-
ligamus, aperiendum est. Dilectio igitur fra-
terna est, motus voluntatis charitate forma-
ta, quo proximus nobiscum diuinæ boni-
tatis

tatis, & caelestis gloriae consortibus, volumus bonū propter Deū. Dilectio enim ista est motus, id est, actio, siue affectio voluntatis, non alia perfectio, quā amor; ex quo tum eius dignitas, tum eius suauitas reperitur. Quid enim dignius amore, quem Dionysius diuinum vocat. Augustinus, virtutum omnium originem: Gregorius, pigrarum mentium excitatorem: Hieronymus, buccinam, seu lituum in auribus iustorum insonantem: Chrysostomus, affectum omnia superantem: Bernardus, nexum perfectissimum nuncuparunt? Quid dignius amore cuius pennis omnia creata, siue visibilia, siue inuisibilia supergredimur, & ad Dei conspectum, imo, & complexum volamus; cuius praesidio, non hos aut illos tantum, sed homines vniuersos complectimur; cuius iuuamine ad omne virtutis genus roboramur. Quid etiam amore suauius, qui ipsamet suauitas & dulcedo est, rigida inflectens, dura illiniens, & insipida in sapida, & dulcia commutans? ipse est qui difficilia, facilia facit, intractabilia, blanda, & mollia reddit. Est itaque dilectio fraterna voluntatis motus, voluntatis pondus & inclinatio, voluntatis amor. Sed non à sola, & nuda voluntate, sed à virtute charitatis informata atque vestita, in opus fraterna dilectio producitur. Hic namque nomine dilectio-

Dion.
lib. de ca
lest. Hie
rare. cap.
2. Aug.
lib de mo
rib. Eccl.
cap. 1
Hier.
Epiſt.
26. Chry
ſoſt. hō.
64. ad
pop. An
tioc.
Ber. ser.
83. in
Cant.

lectionis fraternæ non intelligimus amorem naturalem, sed amorem supernaturalem, supernaturalium bonorum communicatio-
ni subnixum, quo hominem, vt Dei imaginem gratiæ, & gloriæ participem, in Deo, & solius Dei gratia diligimus. Hunc autem amorem, non à sola voluntate, sed à virtute charitatis, & à supernaturalibus auxiliis manare apud omnes in confessio esse debet. Hæc verò virtus non potest alia esse, quam charitas, quæ sicut diligit Deum propter se, ita diligit proximum propter Deum. Mandatū certè dilectionis proximi simile vocatur à

Domino, maximo ac primo mādato dilectionis Dei. *Mat. 22. Secundum (inquit) simile est huic: Dilige proximum tuum sicut teipsum.* Quare simile nisi quia simile dilectionē, nēpe supernaturalem, & charitate profectam, & verè actionem charitatis iubet. Non ergò à sola voluntate, sed ab ipso charitatis dono informata procedit. Quia sicut splendor à luce, & calor ab igne, & opus rationis ab homine, ita opus charitatis non ab alio, quam à charitate dimanat. Et ideo ab his duobus mandatis dilectionis Dei & proximi, vniuersa Lex pendet & Prophetæ, quia vniuersa impletio à charitate & gratia pendet, quæ potens est omnem legem implere, & omnia præcepta in prophetis contenta seruare.

Aug. Augustinus charitatem definiens, ait: charitatem

fitatē voco motum animi ad fruendum Deo
 propter seipsum, & se, atque proximum pro-
 pter Deum &c. Nos autem ipsos tanto ma-
 gis diligimus, quāto magis diligimus Deum.
 Ex vna igitur eademque charitate, Deum
 proximumque diligimus; sed Deum propter
 Deum, nos autem & proximum propter
 Deum. Quanta itaque & quam pretiosa est
 fraterna dilectio, quæ soror indiuidua di-
 lectionis Dei est, ab eodem fonte procedit,
 & eandem charitatem supernaturalem
 virtutem, & omnium præcipuam matrem,
 ac principium agnoscit? Pulchrè dixit Leo
 Papa: charitatis pietas perfecta esse non pote-
 rit, nisi diligatur & proximus. Et Augustinus
 proximus est autē omnis homo. Omnes pro-
 ximi sumus conditione terrenæ natiuitatis &
 mortalitatis, & etiam spe cælestis hæreditatis.
 Sed quæ bona fraterna dilectio proximis ac
 fratribus vult? Certè primo loco vera, &
 non fucata bona, bona spiritualia, bona cæ-
 lestia, bona diuina. Huius enim sanctis-
 simæ & castissimæ dilectionis est amare, ac
 velle fratribus illud summum bonum, sci-
 licet beatitudinem, cuius adipiscendæ cau-
 sa creati sunt. Sapienter dixit Gregorius:
 Quantum lata mens fuerit per amorem, tan-
 tum erit patiens per longanimitatem: nam
 tantum quisque portat proximum, quantum
 amat,

*lib. 3. de
 doct.
 Christ.
 cap. 10.
 Aug.
 8. de trinit.
 cap. 8.*

*Leo. ser.
 1. de se-
 iunio.*

*Aug.
 ser. 5. de
 de tem-
 pore.*

*Greg.
 hom 15.
 in Ezech.*

amat; si enim amas, portas; si desistis amare, desistis tolerare: Quem enim minus diligimus, minus etiam toleramus. Nam sicut imaginem honore prosequimur, quia representat regem: ita debemus amare fratrem, quia Deus est in illo, quia est Dei imago, quia bonis cælestibus insignitus; quia Deus iubet eum tamquam proximū diligamus, & vult ut eum amemus. Nam si quis (ait Gregorius) quemlibet amat, sed propter Deum non amantem charitatem non habet, sed habere se putat. Nam sicut omnia propter semetipsum operatus est Dominus, ita omnia diligit propter semetipsum; quare in Deum tamquam in finem fraternam dilectionem dirigentes, ipsius Dei sectatores, & imitatores efficiamus. implemusque illud Apostoli: Estote imitatores Dei sicut filij charissimi, & ambulatores dilectione, sicut & Christus dilexit nos. Hoc deinde sine dilectionis perfectionem adsequimur. Ut enim nihil est aut præstantius sublimius; ita dilectio nullum finem, aut præstantiorem aut sublimiorem habere potest, ex quo huius operis, sicut & omnium periorum, gradus perfectionis attenditur. Perfectus quippe amor est ille, qui Dei obliuio rebus creatis totus inhæret: sanctus vero est, qui res creatas omnes transcendens, & in illis creatorem inquirens, diuino nomini contemplantur, sanctus profecto amor, qui nos efficit

sanctos

Greg.
hom. 38.
in Euāg.

Pro. 16.

Eph. 5.

sanctos, & puritatis desiderio voluntates nostras accendit. Sicut enim amor immundus (ait Augustinus) inflammat animam, & ad terrena concupiscenda & peritura sectanda vocat, & in ima præcipitat, atque in profunda demergit: Sic amor sanctus ad superna eleuat, & ad æterna inflammat, & ad ea quæ non transeunt neq; moriuntur, excitat animam, & de profundo inferni leuat ad cælum. Hoc tandem sine dilectio iusta ab iniusta distinguitur.

*Aug.
in Psal.
121.*

Est (inquit Bernardus) amor pius, quo parentes diligimus. Est amor iucundus quo socios diligimus. Est & erga omnes homines amor iustus: erga inimicos amor violentus: erga Deum sanctus siue deuotus. Ille enim veraciter charitatem habet (ait Gregorius) qui amicum diligit in Deo, & inimicum diligit propter Deum. Considerandum est, in fraterna charitate, sicut & in dilectione erga Deum, & aliquid, quod est præcepti, & aliquid quod est finis, & consilij, posse signari. Præceptum quidem est ita fratres diligere, vt nullum eis malum, & nullam contumeliam aut iniuriam inferas, & vt auxilium & iuuamen extrema, aut graui necessitate laborantibus conferas & vt, eorum aut vitam, aut famam, aut substantiam tuearis. &c. Finis autem præcepti est, si fratrem eadem cura & sollicitudine ac teipsum diligas;

*Bern. de
vita &
quinque
sensibus
anima.*

gas; si non solum præcepta, sed etiam pietatis & beneficentiæ consilia cõplectaris, in proximis, non iam hominem, sed Deum, imaginem & Christum ipsum intuearis: si in verbis & exemplis ad omnem virtutem sanctitatem allicias: si inimicis, & hostibus vultum pacatum, iniuriæ condonationem, verba lenia, specialia beneficia, & pacem (quæ in te est) & amicitiam non deneges. Si de beneficijs in fratres collatis, & bonis in ipsos largè profusis, Deum ipsum imiteris:

Charitatis frater-
nitas

Perfecta charitas fratrum, est vnitas membrorum Christi, qua inter se indissolubili copulantur, & capiti suo redemptori iunguntur, est fons omnium bonorum, fons pacis, clypeus animæ, dulcedo cordis, indicium humanæ naturæ, thesaurus infiniti debiti inexhaustum, & imago pulcherrima perfecti & sancti amoris, quo nos ipsi diligimus. Hanc vnitatem Dominus ipse

Joan. 17 suis membris hac oratione postulabat: vt omnes vnum sint, sicut tu pater in me, & ego in te, vt & ipsi in nobis vnum sint. Vnitatem quidè, non substantiam, sed pacem, sed charitatem, sed imitationem, sed concordiam voluntatum. Hæc volũtaria vnio, (ait Cyrillus) naturalis filio, & patre vnitatis imago quædam esse videatur: vt nullo videlicet modo, nulla voluptatis, aut periculi frãgi, debilitari, aut perire possit, sed cõseruetur in pietatis atq; sanctificationis

Cyri-
lib. 11.
in Ioan.
c. 20.

vni-

vnione charitatis virtus intemerata . Sed
 quanam dilectio ita sese effert , vt præster
 homini diligere proximum , sicut diligit se-
 ipsum? nam si quis seipsum diligere nescit, &
 in sui amore fallitur, in sui dilectione decipi-
 tur, & putans seipsum amare, seipsum odit
 & perdit; curans amare proximum sicut se-
 ipsum, reuera non illum amabit, sed odio
 habebit, & perdet tamquam seipsum. Vt
 ergo quis diligat seipsum, primò odio ha-
 beat omne peccatum & omnem iniquita-
 tem necesse est. Si enim amat iniquitatem, &
 vult eam inesse sibi, proculdubio nimis odit
 se, vnde scriptum est: Qui amat iniquitatem
 odit animam suam. *Ps. 103*
 Quid dicam de carne,
 quæ pars est vilior hominis? si animam odit,
 quomodo carnem diligit? Qui amant ini-
 quitatem & oderunt animam suam, omnem
 turpitudinem exercent de carne sua. Amat
 igitur fratrem sicut seipsum, dilectione
 scilicet sancta, amore puro, charitate per-
 fecta.

Mandatum (inquit Dominus) *novum do- Ioan. 13*
 bis, vt diligatis inuicem sicut dilexi vos. Quare
 nouum, quod antiquissimum erat, & in lege
 veteri promulgatum? Cerrè quia nouo mo-
 do latum est, quia non quamcumque fratris
 dilectionem, sed perfectam & consumma-
 tam dilectionem petiuit, & omnimodam
 dilectionis Christi erga nos, imitationem

P postu-

postulavit. Vocat ergo Christus dilectionem fraternam, suæ erga nos dilectionis imitacionem, mandatum novum & præceptum suum, quia in eo gradu mandat, quem veteris legis cultores numquam somniarunt, ut scilicet quis pro fratribus animam ponat, & si opus fuerit vitam corporalem profundat. Nam & qui diligit Deum, non potest eum contemnere præcipientem, ut diligit proximum, & qui sanctè ac spiritualiter diligit proximum, quid in eo diligit nisi Deum? Deinde Caritas Dei est in fraterna dilectione, sicut caritas est in effectu, qui ab ipsa promanat. Per amorem enim Dei (ait Gregorius) amor proximi gignitur, & per amorem proximi, amor Dei nutritur. Nam qui amare Deum negligit, profectò diligere proximum nescit. Et tunc plenius in dilectione Dei proficimus, si eiusdè dilectionis gremio prius proximi charitate ligamur. Fraterna itaque charitas, totaquam à causa, aut tamquam à parte perfectionis præcipua, pendet à charitate Dei. Sunt enim duo isti amores, duæ quidem partes, sed vnum totum ex utriusque compositione duo annuli sed catena vna: duæ actiones, sed vna virtus; duo opera, sed vna charitas; duo apud Deum merita, sed vnum sine alio inueniri impossibile est. Sunt enim duæ pretiosissimæ gemmæ, vno tenuissimo filo ita illigatæ, ut si vnam tollas, aliam etiam

*Greg. 7.
moral.
cap. 10.*

attractare necesse sit. Hoc mandatum habemus à Deo, vt qui diligit Deum, diligat & fratrem suum. Qui enim diligit alterum, legem impleuit (inquit Apostolus) & plenitudo legis charitas. Amor Dei opus est nostre voluntatis, gratiæ præsijs adiutæ, quo volumus bona sua principio omnium bonorū, scilicet Deo; amor fratris etiam est voluntatis motus, quo fratri volumus, vt sit confors diuinorum bonorum. Ille Deum amat sui ipsius gratia, nullumque alium finem requirit: Hic autem (vt diximus) eundem sibi finem proponit. Neque enim diligit fratrem, quia diues est, aut sapiens, aut beneficus; sed scopo præstantiori, quia Deo charus est, & quia ipse Deus suo præcepto fratris amorem sancit. O felix charitatis regnū (inquit Richardus) quod manet in æternum! O felix regnum quod nunquam dissipabitur, quod populo alteri in æternum dabitur; Si igitur fratrum sancta dilectio tam magna & perfecta est, vt Dei dilectionem, id est, omnium bonorum fontem annexam habeat; quis dubitet eam nos Deo ipsi copulare, atque adeo ipsam perfectionis naturam cōtinere? & quis non videat, quam aptè Christi præceptum appellata est, quæ nos fratribus amore iungens, ad Dei amorem allicit, & perfectè seruata, in fastigium perfectionis extollit. Ioannes Apostolus

1 Iohn 4

Richard.
libr. de
sermone
Nabuc.
cap. 4.

1. Io 3.

ex dilectione fraterna sapienter vitam spiritus infert. Nos scimus (inquit) quoniam translati sumus de morte ad vitam, quoniam diligimus fratres. Ac si diceret: manifestè cognoscimus diuinam virtute, nos fraternæ charitatis beneficio à morte peccati ad vitam gratiæ fuisse translatos, quæ charitas, nexus est nos Deo vitæ nostræ coniungens, & proximis tamquam eiusdem corporis membris deuinciens. Nemo interroget hominem (ait Augustinus,) redeat vnusquisque ad cor suum, si ibi inuenerit charitatem fraternam, securus sit, quia transiuit de morte ad vitam. An non mors animæ separatio est à Deo? & vita animæ vnio est cum Deo? sed hæc vnio ex vnione ad fratres dignoscitur, & quanto hæc verior est, & (vt ita dicam) intimior, tanto maior est vnitas inter Deum & nos, & tanto maior est, & inseparabilior vita spiritualis, qua viuimus. Hæc est perfectio fraternæ charitatis Christum imitari, Christum sequi, & proximos amare, sicut nos ipsos; quod tunc omninò, & vt decet perfectissime implemus, cum diligimus ipsos, sicut Christus dilexit nos.

Aug.
tract. 5.
in 1.
Ioan.